

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 13/2022
03.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиље малолетне АА, чији је законски заступник ББ из ..., а чији је пуномоћник Миле Петковић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Јово Кртинић, адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 376/2021 од 16.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 376/2021 од 16.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П2 70/21 од 16.06.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев малолетне тужиље и обавезан тужени да доприноси њеном издржавању са по 15% месечно од својих редовних примања из радног односа умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, почев од 21.09.2020. године па убудуће, са обавезом плаћања до 15. у месецу за текући месец, с тим што је заостале рате дужан да исплати одједном, са законском затезном каматом од момента доспелости сваке рате појединачно до исплате, све преко законске заступнице ББ из ... . Вишак тужбеног захтева преко досуђеног а до тражених 20%, у износу од 5% месечно, одбијен је, као неоснован, и утолико је промењена висина тужениковог доприноса издржавању малолетне тужиље установљене пресудом Основног суда у Бору П2 137/2018 од 04.09.2018. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да малолетној тужиљи надокнади трошкове поступка у износу од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 376/2021 од 16.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована, жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу става првог изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима садржано у ставу другом изреке, тако што је

обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужиља, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20) и одлучио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, малолетна АА, рођена је ...2017. године у ванбрачној заједници родитеља - мајке ББ и оца ВВ. Пресудом Основног суда у Бору П2 137/18 од 04.09.2018. године, отац је обавезан да доприноси издржавању малолетне ћерке АА са 8.000,00 динара месечно, почев од 18.12.2017. године. У време доношења наведене пресуде АА је била узраста од годину и по дана, њена мајка је била у радном односу и живела је са дететом у заједници са својим родитељима. Отац јој је био пензионер и мајка у радном односу. Остваривала је примање по основу материјалног додатка за малолетну АА у износу од 15.000,00 динара месечно до узраста детета до две године. Тужени није био у радном односу, али је обављао повремене послове на грађевини, уз дневницу од по 25 евра, живео је у заједници са својим родитељима пензионерима и имао је обавезу отплате кредита од 7.200,00 динара до краја 2018. године. Тужени је сада запослен у кинеској компанији и остварује зараду од 130.000,00 динара и нема обавезу издржавања трећег лица, а и даље живи са родитељима. Мајка малолетне тужиље сада није запослена и са тужиљом и даље живи код својих родитеља. Малолетна АА је у време другостепеног пресуђења узраста 4 године, похађа вртић за који се месечно плаћа 4.398,00 динара, њене месечне потребе износе 25.000,00 динара.

Код тако утврђеног чињеничног стања, одлучујући о основаности тужбеног захтева, нижестепени судови су оценили да је исти основан применом одредбе члана 160. и 164. Породичног закона, с обзиром да су се промениле околности на страни малолетне тужиље, јер су њене потребе повећане, код чињенице да је старија, а на страни туженог су се могућности промениле и побољшале, с обзиром да је запослен и остварује редовну зараду, па су нашли да је делимично основан тужбени захтев за измену одлуке о издржавању.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право при одлучивању о висини обавезе туженог у издржавању малолетног детета и промени раније донете одлуке о висини издржавања.

Одредбом члана 160. Породичног закона („Сл. гласник РС“, бр.18/05, 72/11 и 6/15), прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања (став 1), као и да потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за

одређивање издржавања (став 2), да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 3). Према члану 162. став 3. истог Закона, ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања, а одредбом члана 164. овог Закона, прописано је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука.

По оцени Врховног касационог суда, правилно нижестепени судови налазе да је дошло до промене околности које проузрокују промену одлуке о висини издржавања малолетног детета у смислу члана 164. Породичног закона, јер је малолетно дете сада старије, те да су се могућности на страни туженог промениле и побољшале, па су адекватном применом члана 160. став 1. Закона, правилно утврдили потребе малолетне тужиље као просечне месечне потребе детета у том узрасту, као и висину обавезе туженог да доприноси њеном издржавању у досуђеном износу у складу са могућностима туженог, сагласно одредби члана 162. став 3. Породичног закона, због чега нису основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Сагласно члану 67. и 68. став 1. Породичног закона, право је и дужност родитеља да се старају о деци, док према члану 73. и 160. став 1. Закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна и о минималној суми издржавања, прописаној чланом 160. став 4. Закона. Могућности родитеља као дужника издржавања зависе од околности прописаних чланом 160. став 3. истог Закона.

Имајући ово у виду, нижестепени судови су, супротно ревизијским наводима, правилно оценили све околности конкретног случаја које су од утицаја на обавезу туженог за издржавање малолетне ћерке, и то како његове могућности тако и његове потребе и обавезе, па је правилном проценом потреба тужиље адекватно одређена и обавеза туженог да доприноси њеном издржавању у досуђеном износу од стране нижестепених судова. Досуђен износ, уз допринос мајке, како у новцу, тако и кроз рад, бригу и старање које се улаже, неопходан је за издржавање заједничког детета туженог и законске заступнице тужиље, и њиме ће се омогућити најмање такав ниво животног стандарда какав ужива родитељ – дужник издржавања, овде тужени.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

